

„...jsou tady,“ chrčel jsem. „...je válka...“

Belhal jsem se chroštím na břehu řeky. Ve tmě. Slušná troska, fakt. Kulhal jsem, vrávoral, dokud jsem nezakopnul o nějakou potouchlejší pařízek a nerozplácnul jsem se mezi lopuchy.

„Kdo?? Jaká válka?? Kdes byl tak dlouho?“

Kokoska s Fištou ke mně dorazily snad rychlostí světla. Vyvlíknuly mě ven z lopuchů, ty vogo, nějak, nadlidským úsilím, a táhly mě blíž k ohni. Obětavý holky. Bych jim poděkoval, kdybych nebyl troska.

„Co je ti? Wyrňáčku...“

Nechal jsem se Fištou posadit. Fišta má dlouhý vlnitý černý vlasy, chápeš, a ty voněly a šimraly, pěkně, když zabrala ze všech sil, aby mě zvedla.

„Tady.“ Třaslavou rukou jsem vyškubnul z kapsy noviny. Vlastně kus novin. Mokrej. Fišta rozsvítila baterku a začala číst článek, na kterej jsem ukazoval prstem: „KÁHIRA. Armády mravenců napadly rozvody elektrického proudu v egyptském městě Ismailija...“

Zarazila se. „Wyrňáku – ty jseš cvok.“

Z lesa přidupal Kyborg. Vysypal na zem náruč klacků, sebral Fiště baterku a noviny a pokračoval ve čtení: „Způsobily zkrat a uvrhly celou provincii do tmy. Když byly poškozené kabely vyměněny, udeřili mravenci znovu. Tentokrát zničili rozvody v úseku několika desítek metrů. Pomocí velkého množství chemikálií byli mravenci zatlačeni a kabelová síť znovu

Mravenci

Napsal uživatel Mirek Valina
Středa, 09 Září 2009 23:02

opravena. Odborníci očekávají, že se mravenci vrátí. Podle egyptských biogenetiků se jedná o mutanty – požírače kabelů, kteří již nejsou schopni živit se obvyklou mravenčí potravou.“

Zhasnul baterku. Po tvářích se nám rozmihotaly záblesky ohně. A tma.

Kyborg spustil ruku s novinama podél těla. Hlesnul jenom: „ To je špatný.“

Já jsem se vyhoupal do dřepu a vstal jsem. Povídám: „Musíme se připravit. Rozdělit si na noc hlídky. Mě málem dostali už támhle, u tý–“

„Mravenci...??“

Fišta koukala dost nevěřícně.

Tak jsem přitvrdil, jo: „To bylo... hrozný. Jsem šel pro ten chleba. Neměli ho. Neměli nic. Fakt hrozný. Všude zmatek. Hrůza. Panika. Válka. A támhle nad tím srázem už... mravenci. Jako by se pode mnou hejbal hnusnej zrzavej koberec. Bestie. By mě snad sežraly, kdybych včas nedoběhnul k řece. Ty vado. Kvůli tomuhle.“

Rozevřel jsem dlaň. Ve světle baterky zazářil takovej hladkej zelenej úlomek. Jako nefrit. Nebo tak něco. Byl těžší, než by člověk čekal, u šutru.

„Ukaž.“

Podal jsem šutr Kyborgovi. Ten ho obhlídnul, pečlivě, a říká: „To se mi nelíbí. Kdes to našel?“

Mravenci

Napsal uživatel Mirek Valina
Středa, 09 Zář 2009 23:02

„Na mraveništi. To tam leželo. Jsem to zvednul a... hrůza. Mravenci. Zuřili jak—“

„To je špatný, to je doopravdy špatný,“ povídá Kyborg. „Jestli se mezi nima vyskytlo větší množství různých mutantů, mohli třeba slepat nějakou superpryskyřici. Na fotosyntetický bázi. Taková superpryskyřice, ta může... víte, co ta by mohla?“

„Ne.“

„To by bylo něco příšernýho. A žerou kabely.“

„No... asi jo, podle toho článku,“ řekla Fišta.

Bylo na ní vidět, že je už nahlodaná. Přinejmenším, hele, aspoň částečně nahlodaná.

Kokoska mlčela. Zatím.

Kyborg pracoval na svém katastrofickém scénáři: „Kabely... atomovej reaktor... v Temelíně... ten rozežerou taky. A potom...“

„Černobyl,“ povídám.

Kyborg: „Co Černobyl – jeden Černobyl vedle druhýho. Celej svět.“ Podíval se na hvězdy, jako kdyby z nich padali mravenci: „To bude strašná válka. To bude strašlivý.“

Kokoska zaječela: „Ježíšikriste!“

Zničehonic úplně hystericky zaječela. Vyrvala Kyborgovi z ruky cár novin. „Sobota! Je už sobota! Je po Růžencích! Skončily! Dneska skončily!“

Brečela, ty brd'o. Zoufalá, od hlavy až k patě.

Ty jo.

Bylo to tak.

Prostě to tak bylo, no.

Kokosku vylákal na vodu Kyborg. Pod trapnou záminkou, že změtí českých řek a říček za osm dní dopádlujeme z Teplic do Krumlova. Nějaký písničkáři nebo kdo tam měli festival a my že tam dopádlujeme. Což byl žvást, jo, vedenej snahou zahrát na city nevinný folkový duše. A ze začátku taky pěkná Sodoma a Gomora, poněvadž jedinou tekoucí vodou v Teplicích jsou lázeňské prameny, který ještě nikdy nikdo neviděl, a vodovod a jeden všivej potůček, co slintá přes Dubí. Ale jak jsme se dohrabali do Labe, vedlo se nám už mnohem líp. Hezká krajina. Litoměřice na obzoru. Byli bysme normálně v pohodě, hele, kdyby...

„Kdoví, jestli ty Růžence vůbec nezrušili, když je válka,“ povídá Kyborg, více méně sám pro sebe. „Já myslím, že teď dlouho žádný festivaly nebudou. Kvůli mravencům.“

A Kokoska: „Debile.“

Kokoska.

Tohle jsem o ní moh říct akorát já, že je Kokoska.

Nikomu jinýmu to strach z Kyborga nedovolil.

Jenomže uznej – Kokoska – milimetrovej ježek místo vlasů, v nose piercing, na nose brejle a za nima pohled, co ti nedá šanci přehlédnout, hele, že Kokoska absolvovala kurz pozitivního myšlení.

„Musíš to chápat, Moniko...“ Kyborg, hele, vzal Kokosku kolem ramen. „...já vím. Je sobota... ale nějaký festival teď není důležitý. Teď jde o krk. Až bude po válce, tak se podíváme třeba... třeba i na Portu. Ale teď – teď musíme přežít. Rozumíš? Hlavně, aby nás nepřekvapili. Postavíme hlídky. Co říkáš? První jdeme hlídat my, a nebo Wyrňák s Fištou?“

Kokoska odseknula: „Dej mi pokoj. Mně je to jedno. Všechno. Jdu spát.“

...sama.

Dodal její votrávenej kukuč.

* * * *

„To byla akce,“ promluvil Kyborg po nekonečně dlouhým čase hrobového mlčení. „Tohle je

atmosféra strachu, jo? Ty amatére.“

„Koukejme... tak atmosféra strachu,“ pokejšvala Fišta hlavou. No, pokejšvala. To nejde, prostě říct: pokejšvala Fišta hlavou. To si neumíš představit, ty modrý oči. Vlasy. Černý. A vůbec. A to všechno se pohoupá jak vlny v moři a řekne to: „Vy jste ale...“

Už jenom kvůli tomu by Kyborg zasloužil trest smrti.

Vrčel jsem na něj – celej vzteklej, že blbě žvaní před Fišárkovou: „Si trhni. Samý komplikace. Díra v lodi, abys ji moh zachraňovat. Atmosféra strachu. Vole, tak jí řekni–“

„Ta díra v lodi...“ Fišta si vrazila ruku do vlasů jako šílená učitelka hudby. „...to taky?“

Přišel novejš nekonečně dlouhejš čas hrobového mlčení. Během něj si mě Fišta prohlížela, ty vado, jako kdybych dostal v restituci květináč.

Fakt. Pro dobrotu na žebrotu.

Kyborg se mezitím částečně uklidnil a smířil s dalším neúspěchem. Házel si z dlaně do dlaně ten zelenejš šutr. Povídá – takovým zádumčivým hlasem: „...je zajímavěj. Dal bys mně ho? Budu mít těžítko.“

Já: „Klidně.“

A Kybi: „Odkud ho máš?“

Mravenci

Napsal uživatel Mirek Valina
Středa, 09 Zář 2009 23:02

A já: „Představ si, že fakticky ležel na mraveništi.“

„Vážně?“

„To jsem neviděla, někoho tak prdlýho, jako jste vy dva,“ řekla nám k tomu Fišta.

Zavrtala se do pařeniště, pod igelit.

Kristovy hnáty.

Kyborg šel taky spát. Se šutrem. Zeleným.

A já...

Ty vado.

Mravenci.

Zelená pryskyřice.

Válka.

Ještě dřív, než jsem se vloudil za Fištou do pařníku – vést mírový rozhovory, chápeš – rozhlídnul jsem se pořádně kolem sebe, jo.

Mravenci

Napsal uživatel Mirek Valina
Středa, 09 Zář 2009 23:02

Něco mi říkalo, že se něco děje. Ale co?

Koukal jsem, koukal, ale ničeho jsem si nevšimnul.

Ve tmě jsem si toho ani nemoh všimnout – jak se k nám pod stéblama trávy sbíhají desítky
miliónů mravenců a pomalu, pomalounku, hele, obkličují naše tábořiště.